

JERRY SPINELLI

STARGIRL

Stargirl

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

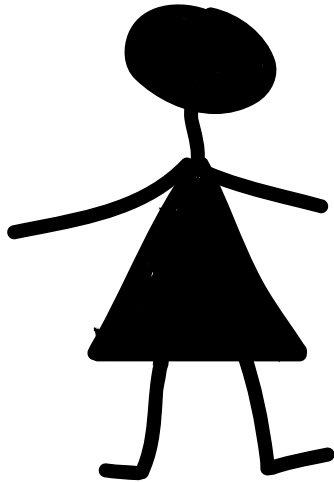
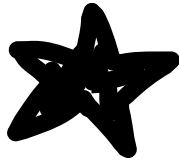
Jerry Spinelli

Stargirl – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

JERRY SPINELLI

STARGIRL

„Jerry Spinelli uchvacuje čtenáře poetickými obrazy takřka mystického charakteru. [*Stargirl*] je naprosto strhující a nesmírně dojemný příběh.“

– **Childhood Education**

„*Stargirl* vypráví podmanivý příběh o magické, tajuplné dívce...
Překrásná pocta nekonformitě.“

– **Chicago Tribune**

„Spinelli rozehrává hluboký, pronikavý, hořkosladký příběh, jenž postihuje podstatu nekonformity a kultury dospívajících. [*Stargirl*] ohromí svou pravdivostí jak mladé čtenáře, tak ty starší, kdo nezapomněli, jaké to je být mladý.“

– **Book Report**

„Je to podobenství o nádrerách nekonformity.“

– **The Philadelphia Inquirer**

„Zářná přitažlivost [*Stargirl*] tkví v autorově popisu naprosto nesobecké dívky, která nemyslí na sebe, ale jen na ostatní – a to v krajní míře. Strhující.“

– **Children's Bookwatch**

„Držitel Newberyho ceny Spinelli (Maniac Magee) je neochvějně upřímný ve svém líčení křehkosti a zároveň krutosti vztahů dospívajících. *Stargirl*, stejně vtipná jako srdcervoucí, je víc než čím jiným poklonou nekonformitě.“

– **Family Life**

„Jestli někdo z vás někdy byl tou novou holkou ve škole, pak je tahle kniha přesně pro vás. Přečtěte si ji, než zamíříte zpátky do třídy, a získáte úplně nový pohled na nástrahy popularity i na hluboký žal první lásky.“

– **Teen**

Tato kniha je něžnou oslavou jinakosti, křehkosti první lásky a svobody ducha, který se nenechá svázat ani strachem a hloupostí otupělého davu.

Eileen, mojí Stargirl.
A Lorenu Eiseleyovi, který nás učil, že ať jsme, jací jsme,
je to tak správně.
A Sonnymu Listonovi.

Kravata s dikobrazem

Když jsem byl malý, můj strejda Pete měl kravatu, na které byl namalovaný dikobraz. A já měl za to, že ta kravata musí být ta nejhezčí věc na celém světě. Strejda Pete trpělivě stával přede mnou, když jsem přejížděl prsty po jejím hedvábném povrchu, a tak trochu čekal, že se píchnu o některý z ostnů. Jednou mi ji dokonce půjčil. Pořád jsem se snažil jednu takovou kravatu taky sehnat, ale nikdy se mi to nepodařilo.

Bylo mi dvanáct, když jsme se přestěhovali z Pensylvánie do Arizony. Strejda Pete se se mnou přišel rozloučit a měl na krku tu kravatu. Myslel jsem, že si ji vzal, abych se na ni mohl ještě naposledy podívat, a byl jsem mu za to vděčný. Ale on si ji pak s dramatickým gestem stáhl a ovinul mi ji kolem krku. „Je tvoje,“ řekl. „Dárek na rozloučenou.“

Zbožňoval jsem tu dikobrazí kravatu tak moc, že jsem se rozhodl založit si sbírku. Dva roky po našem příchodu do Arizony má sbírka vázanek stále čítala jeden kus. Kde asi narazíte na dikobrazí kravatu v Mice v Arizoně – nebo ostatně kdekoli jinde?

V den čtrnáctých narozenin jsem se o sobě dočetl v místních novinách. V rodinné rubrice býval takový pravidelný příspěvek o dětech, které měly narozeniny, a moje maminka zatelefonovala

do novin nějaké informace. Poslední věta zněla: „Ve volném čase Leo Borlock sbírá kravaty s dikobrazy.“

Pár dní nato jsem přišel domů ze školy a na zápraží našel igelitovou tašku. Uvnitř byla krabička zabalená jako dárek a ovázaná žlutou stužkou. Na cedulce stálo: „Všechno nejlepší k narozeninám!“ Otevřel jsem krabičku. A byla v ní dikobrazí kravata. Dva dikobrazi hráli se svými bodlinkami šipky, třetí se jí štoural v zubech jako párátkem.

Zkoumal jsem krabičku, cedulku, papír. Nikde jsem nemohl najít jméno dárce. Ptal jsem se rodičů. Ptal jsem se kamarádů. Dokonce jsem se ptal strejdy Peta. Všichni tvrdili, že o tom nic nevědí.

Tou dobou jsem tu příhodu považoval zkrátka za záhadu. Nenapadlo mě, že jsem pod dohledem. My všichni byli pod dohledem.

„Viděls ji?“

To bylo to první, co mi Kevin řekl v první den školy, když jsme nastupovali do třetího ročníku. Čekali jsme, až zazvoní.

„Koho?“ zeptal jsem se.

„Ha!“ Natáhl krk a rozhlížel se po davu. Stal se svědkem něčeho mimořádného; měl to napsané na čele. Zubil se od ucha k uchu a pořád se rozhlížel. „Uvidíš.“

Byly nás tam stovky. Bloumali jsme kolem, volali na sebe, ukazovali si na opálené tváře, které jsme viděli naposled v červnu. Nikdy jsme o sebe nemivali větší zájem než v těch patnácti minutách před prvním zvoněním prvního dne školy.

Štouchl jsem ho do ramene. „Tak koho?“

Zazvonilo. Nahrnuli jsme se dovnitř.

Ve třídě jsem to uslyšel znovu, šeptal to někdo za mnou, když jsme skládali Slib věrnosti:

„Viděls ji?“

Slyšel jsem to na chodbách. Slyšel jsem to při angličtině i při geometrii:

„Viděls ji?“

O koho mohlo jít? Nějaká nová studentka? Nádherná blondýnka z Kalifornie? Anebo snad z Východu, odkud nás už přišlo

tolik? Nebo šlo o další z těch letních přeměn, desetitýdenních zázraků, kdy někdo v červnu odchází jako malá holka a v září se vrátí jako dospělá žena se vším všudy?

A pak, při vědách o Zemi, jsem zaslechl její jméno: „Stargirl.“

Obrátil jsem se na staršího kluka, co se povaloval za mnou. „Stargirl?“ zopakoval jsem. „Co je to za jméno?“

„Je to tak. Stargirl Carawayová. Říkala to ve třídě.“

„Stargirl?“

„Jo.“

A pak jsem ji i uviděl. U oběda. Měla na sobě špinavě bílé šaty tak dlouhé, až jí zakrývaly i boty. Kolem krku měly volány a kanýry a vypadaly, že to klidně můžou být svatební šaty její prababičky. Její vlasy měly barvu písku. Spadaly jí na ramena. Něco měla přehozené přes záda, ale nebyla to taška. Nejdříve jsem myslel, že je to nějaká miniaturní kytara. Později jsem zjistil, že je to ukulele.

Nenesla podnos s obědem. Místo toho měla velkou plátěnou tašku s obrázkem slunečnice v životní velikosti. Když procházela, v jídelně bylo ticho jako v hrobě. Zastavila u prázdného stolu, položila tašku, hudební nástroj ze zad zavěsila na židli a posadila se. Vytáhla z tašky sendvič a dala se do jídla.

Půlka jídelny na ni dál civěla, druhá půlka si začala šuškat.

Kevin se křenil: „Co jsem říkal?“

Přikývl jsem.

„Je v druháku,“ řekl. „Slyšel jsem, že ji doted' učili doma.“

„Tím se to možná vysvětluje,“ poznamenal jsem.

Byla k nám otočená zády, takže jsem jí neviděl do tváře. K ní se nikdo neposadil, ale u všech stolů kolem ní se děti mačkaly na židličkách po dvou. Nezdálo se, že by tomu věnovala pozornost. Vypadala jako trosečník uprostřed moře zirájících, šuškájících obličejů.

Kevin už se zase křenil. „Myslíš na to samé co já?“ řekl.

Zazubil jsem se na něj. Přikývl jsem. „Horká židle.“

Horká židle byla naše školní televizní show. Začali jsme s ní před rokem. Já byl producent a režisér, Kevin byl moderátor před kamerou. Každý měsíc vyzpovídal jednoho studenta. Zatím tvořily většinu z nich takové ty vyznamenané typy, sportovci, vzorní občané. Obvyklým způsobem pozoruhodní, ale nijak zvlášť zajímaví.

Najednou Kevin vytřeštil oči. Ta dívka popadla svoje ukulele. A začala na něj drnkat. A teď taky zpívala! S brnkáním nakláněla hlavu a ramena a prozpěvovala: „Hledám tu malý čtyřlístek, co přede mnou se schoval.“ Rozhostilo se hrobové ticho. Vtom se ozvalo osamocené tleskání. Rozhlédl jsem se. Byla to jedna ze školních kuchařek.

A to už ta holka vstala, přehodila si tašku přes rameno a začala pochodovat mezi stoly, drnkala a zpívala a vykračovala si a točila se dokola. Hlavy se otáčely, oči ji sledovaly, brady padaly až na prsa. Nevíra. Když mījela náš stůl, poprvé jsem uviděl její tvář. Nebyla nijak nádherná, a nebyla ani ošklivá. Nos jí pokrývala přeprška pih. Ve většině ohledů vypadala jako stovka jiných holek ze školy, jen se dvěma rozdílly. Neměla na sobě žádný make-up a její oči byly prostě ty největší oči, jaké jsem kdy viděl, jako oči srny, když se dívá do reflektorů auta. Když mě mījela, zatočila se dokola, vlající lem její sukně se otřel o mou nohavici a pak vypochoďovala z jídelny.

Od stolů k nám dolehlo trojí pomalé zatleskání. Někdo hvízdal. Někdo jiný vyjekl.

Kevin a já jsme se na sebe jen podívali.

Kevin zvedl ruce a naznačil prsty filmový záběr. „*Horká židle!* Těšte se na – Stargirl!“

Bouchl jsem dlaní do stolu. „Jo!“

Na to jsme si plácli.

Druhý den, když jsme přišli do školy, jsme hned u dveří vyslechli rozsudek Hillari Kimbleové.

„Ona není opravdová,“ prohlásila Hillari s úšklebkem. „Je to herečka. Je to podfuk.“

„A kdo nás jako podfoukl?“ zavolal někdo.

„Vedení. Ředitel. Kdo jiný? Kdo by na tom měl zájem?“ Hillari zavrtěla hlavou nad absurditou otázky.

Ve vzduchu se objevila další ruka: „A proč jako?“

„Kvůli školnímu duchu,“ odsekla. „Myslí si, že ve škole je poslední rok moc mrtvo. Myslí si, že když mezi studenty nasadí nějakého cvoka –“

„Jako když nasadí protidrogové agenty!“ zachechtal se někdo.

Hillari ho jen probodla pohledem a pokračovala: „– nějakého cvoka, co začne vířit vodu, tak možná všechna malá děcka přijdou jednou za čas na zápas nebo vstoupí do klubu.“

„Místo aby vyseďávaly v knihovně!“ vmísil se další hlas. A tomu se všichni zasmáli, pak zazvonilo a my vešli dovnitř.

Teorie Hillari Kimbleové se brzy roznesla po škole a byla obecně přijata.

„Myslíš, že má Hillari pravdu?“ zeptal se mě Kevin. „Že je sem Stargirl nasazená?“

Ušklíbl jsem se. „Poslouchej se.“

Rozhodil ruce: „Co jako?“

„Tohle je Oblastní střední škola Mica,“ připomněl jsem mu.
„A ne středisko CIA.“

„Možná ne,“ uznal, „ale stejně doufám, že má Hillari pravdu.“

„A proč, prosím tě? Jestli to není opravdová studentka, nemůžeme ji pozvat na *Horkou židli*.“

Kevin kývl hlavou a zazubil se: „Pane režisére, jako obvykle vám něco uniká. V té show ji můžeme odhalit, to tě nenapadlo?“ Zase udělal z prstů okýnko kamery: „*Horká židle* na stopě školního podfuku!“

Díval jsem se na něj. „Ty chceš, aby byla nastrčená, že jo?“

Usmíval se od ucha k uchu. „To teda jo. Sledovanost nám vyletí až do nebe!“

* * *

Musel jsem si přiznat, že čím víc jsem ji vídal, tím snazší bylo uvěřit, že je nastrčená, že je vtip, že je cokoliv, jen ne opravdová. Druhý den ve škole na sobě měla jasně červené kraťasy s laclem. Pískové vlasy měla rozdělené do dvou spletených copů, každý ovázaný jasně červenou mašlí. Tváře jí zdobily šmouhy od růže jako dvě jablíčka, a dokonce si na obličej nařábala několik umělých, příliš velkých pih. Vypadala jako Heidi. Nebo Pastýřka z Příběhu hraček.

U oběda seděla u stolu opět sama. Když dojedla, stejně jako předchozího dne zvedla ukulele. Ale tentokrát na něj nehrála. Jen vstala a začala se procházet mezi stoly. Prohlížela si nás. Dívala se upřeně na jednu tvář, pak na další a na další. Takovým tím drzým pohledem *dívám se na tebe*, jak se na vás lidi skoro nikdy nedívají,

a zvláště ne ti cizí. Vypadalo to, jako když někoho hledá, a všichni v jídelně z toho byli velmi nervózní.

Když došla k našemu stolu, pomyslel jsem si: *Co když hledá mě?* Ta představa mě děsila. A tak jsem se od ní odvrátil. Podíval jsem se na Kevina. Zjistil jsem, že se na ni připitoměle usmívá. Trošku na ni mávnul a zašeptal: „Ahoj, Stargirl.“ Odpověď jsem neslyšel. Intenzivně jsem si uvědomoval, jak prochází za mou židlí.

Zastavila dva stoly od nás. Usmála se na staršího kluka s tělem jako pudink, co se jmenoval Alan Ferko. Jídelna ztichla. Začala brnkat na ukulele. A zpívat. Tentokrát „Hodně štěstí, zdraví.“ A když došla k jeho jménu, nezazpívala jen křestní, nýbrž jeho celé jméno:

„Hodně štěstí, milý Alane Ferkoouou!“

Alanu Ferkovi zrudl obličej do odstínu mašlí na Pastýřčiných copech. Následoval přívál hvízdání a hulákání, spíš na účet Alana Ferka, řekl bych, než na její. Jakmile Stargirl odkráčela, uviděl jsem přes jídelnu Hillari Kimbleovou, jak vstává ze židle, ukazuje a říká přitom něco, co jsem neslyšel.

„Něco ti povím,“ prohlásil Kevin, když jsme se připojili k davu na chodbě. „Fakt doufám, že není pravá.“

Zeptal jsem se ho, jak to myslí.

„Tak, že jestli je pravá, má veliký problém. Jak dlouho myslíš, že tu může vydržet někdo, kdo je vážně takový?“

Dobrá otázka.

Oblastní střední škola Mica – OSŠM – nebyla zrovna semeništem nekonformity. Tu a tam se objevila nějaká jednotlivá odchylka, samozřejmě, ale jinak jsme všichni v docela těsných mezích nosili stejné oblečení, mluvili stejně, jedli stejné jídlo a poslouchali stejnou hudbu. I všichni naši šprti a křupani měli

na čele razítko OSŠM. Když už někdo z nás náhodou něčím vynikl, rychle zase zapráskl zpátky na místo, jako gumička.

Kevin měl pravdu. Bylo celkem vzato nemyslitelné, že by mezi námi Stargirl mohla přežít – anebo aspoň přežít nezměněná. Ale současně bylo jasné, že Hillari Kimbleová měla aspoň zpola pravdu: tahle osoba, co si říkala Stargirl, mohla a nemusela být nasazená pro zpestření školního ducha, ale ať byla cokoli, nebyla skutečná.

Nemohla být.

V těch prvních zářijových týdnech se několikrát objevila v něčem naprosto pobuřujícím. Charlestonové šaty jako vyštížené z 20. let. Indiánský ohoz ze semiše. Kimono. Jednou si vzala džínovou minisukni se zelenými punčochami a po jedné noze jí přitom pochodoval celý průvod smaltovaných berušek a motýlů. „Normální“ byly v jejím případě staromódní šaty a sukně jako z dob amerických osadníků, tak dlouhé, že tahala lem po zemi.

Každých pár dnů v jídelně zapěla někomu dalšímu serenádu „Hodně štěstí, zdraví“. Byl jsem rád, že mám narozeniny v létě.

Na chodbách zdravila úplně cizí děti. Starší studenti tomu nemohli ani uvěřit. Tak odvážného druháka nikdy neviděli.

Ve třídě v jednom kuse mávala rukou ve vzduchu a na něco se ptala, i když její otázky často vůbec nesouvisely s tématem. Jednou se třeba zeptala na trolly – v hodině amerických dějin.

Složila písničku o rovnoramenných trojúhelnících a zazpívala ji třídě v hodině geometrie. Jmenovala se „Tři strany mám, ale pouze dvě jsou stejné“.

Vstoupila do týmu přespolního běhu. Naše tréninky se konaly na golfovém hřišti Country Clubu Mica. Červené praporky ukazovaly běžcům, kudy mají běžet. Na prvním tréninku, přímo

uprostřed dráhy, zatočila doleva v místě, kde všichni běželi doprava. Čekali na ni u cíle. Už se neobjevila. A tak ji z týmu vyhodili.

Jednou se na chodbě rozkříčela jedna holka. Z plátěné tašky se slunečnicí, co Stargirl nosila, na ni vykoukla malá hnědá hlavička. Byla to její ochočená krysa. Nosila si ji v tašce do školy každý den.

Jednou ráno u nás pršelo, což je tu dost vzácné. Děšť přišel, zrovna když měla Stargirl hodinu tělocviků. Učitel všem řekl, ať se jdou schovat dovnitř. Cestou na další hodinu se podívali z okna. Stargirl byla pořád venku. V dešti. Tančila.

Toužili jsme ji nějak ohraničit, zaškatulkovat tak jako všechny ostatní, ale zdálo se, že se pořád nedokážeme dostat přes „zvláštní“ a „divná“ a „praštěná“. Její způsoby nás vyváděly z rovnováhy. Po bezmračném nebi nad školou jako by se vznášelo jediné slůvko:

EHM?

Všechno, co dělala, jako by odráželo ozvěnou slova Hillari Kimbleové: Není skutečná... Není skutečná...

Každého večera v posteli, když mi do okna zasvítíl měsíc, jsem na ni myslel. Mohl jsem si stáhnout rolety, aby byla v pokoji tma a mně se snáz usínalo, ale nikdy jsem to neudělal. V té měsíční hodině jsem začínal získávat cit pro jinakost věcí. Měl jsem rád ten pocit, co ve mně měsíc probouzel, jako by to nebyl protiklad dne, ale jeho rub, jeho soukromá stránka, kdy cosi pohádkového předlo na mém sněhobílém prostěradle jako černá kočka, co přišla z pouště.

Bylo to za jedné z těchto měsíčních nocí, kdy jsem si uvědomil, že Hillari Kimbleová se mýlí. Stargirl byla skutečná.

Hádali jsme se den co den, Kevin a já.

Můj hlavní úkol coby producenta byl získávat lidi do *Horké židle*. Když jsem se s někým dohodl, Kevin začal o tom člověku zjišťovat všechno možné a připravovat si otázky.

Každý den se mě ptal: „Už ses s ní domluvil?“

Každý den jsem odpovídal, že ne.

A on se naštvál.

„Jak ne? Copak ty ji v tom pořadu *nechceš*?“

Řekl jsem mu, že si nejsem jistý.

Vykulil na mě oči. „Nejsi si jistý? Jak si můžeš nebýt jistý? Pláclí jsme si v jídelně už před pár týdny. Dokonce jsme uvažovali o minisérii o *Stargirl*. Ona je na *Horkou židli* prostě dokonalá!“

Pokrčil jsem rameny. „To bylo tenkrát. Teď si nejsem jistý.“

Podíval se na mě, jako bych měl tři uši. „A čím přesně si nejsi jistý?“

Pokrčil jsem rameny.

„Tak fajn,“ řekl nakonec. „Tak se s ní dohodnu já.“ A odešel.

„Tak to si budeš muset najít jiného režiséra,“ řekl jsem.

Zastavil. Skoro jsem viděl, jak mu od ramen stoupá pára. Otočil se a zapíchl prst do vzduchu. „Leo, ty jsi někdy vážně blb.“
A znovu odešel.

Bylo to nepříjemné. Kevin Quinlan a já jsme se vždycky na všem shodli. Byli jsme nejlepší kamarádi přesně od tohoto týdne přes čtyřmi lety, kdy jsme přijeli z Arizony. Oba jsme měli za to, že kaktusy opuncie vypadají jako vousaté pingpongové pátky a kaktusy saguaro zase jako dinosauří palčáky. Oba jsme se mohli utlouct po jahodovo-banánovém koktejlu. Oba jsme chtěli pracovat v televizi. Kevin často říkával, že se chce stát moderátorem podřadných talk show, a nedělal si legraci. Já chtěl být sportovní reportér nebo zprávař. *Horkou židli* jsme vymysleli společně a spolu jsme taky přesvědčili vedení školy, aby nám ji dovolilo dělat. Okamžitě z ní byl hit. Rychle se stala nejpopulárnější věcí ve škole.

Tak proč jsem teď couval?

To jsem nevěděl. Měl jsem různé nejasné pocity, ale jediný, který jsem dokázal identifikovat, bylo varování: Nech ji být.

„Hillariina hypotéza“ (jak ji nazval Kevin) ohledně původu Stargirl začala časem ustupovat dalším teoriím.

Snaží se, aby ji objevili filmaři.

Je to čičačka nějakých výparů.

Je výsledkem splašeného domácího vzdělávání.

Je mimozemšťanka.

Krysa, kterou si nosí do školy, je jen špička ledovce. Má jich doma stovky, některé velké jako kočky.

Žije ve městě duchů v poušti.

Žije v autobuse.

Její rodiče jsou cirkusoví akrobati.

Její rodiče jsou čarodějové.

Její rodiče jsou živí mrtví po mozkové smrti v nemocnici v Yumě.

Vídali jsme ji, jak se usazuje ve třídě a vytahuje z plátěné tašky modrozlutou našasenou záclonku, kterou ovíjí ze tří stran kolem

lavice. Vidali jsme ji vyndávat malinkou vázičku z čirého skla a zastrkovat do ní bíložlutou sedmikrásku. Pak ji zase uklidila a takhle to udělala na každé hodině, kam přišla, celkem šestkrát za den. Jen v pondělí ráno byla sedmikráska čerstvá. Při poslední hodině už byly okvětní plátky povadlé. Ve středu začaly opadávat a stonek se klonil. V pátek květinka visela přes okraj vázičky bez vody a mrtvý pahýlek jejího květu trousil žlutý prach do žlábků na tužky.

Když nám v jídelně zpívala „Hodně štěstí, zdraví“, přidávali jsme se k ní. Slýchali jsme, jak nás zdraví na chodbách a ve třídách, a lámali si hlavu s tím, jak zná naše jména a jak ví, kdy máme narozeniny.

Oči srny v reflektorech auta jí propůjčovaly výraz neustálého úžasu, takže jsme se kolikrát zastavovali a ohlíželi přes rameno, abychom zjistili, co nám uteklo.

Smála se tam, kde nezazněl žádný vtip. Tančila tam, kde nehrála hudba.

Neměla žádné přátele, a přesto byla tím nejpřátelštějším člověkem ve škole.

Ve svých odpovědích ve třídě mluvivala často o mořských konicích a hvězdicích, ale nevěděla, co je kopací míč.

Říkala, že u nich doma nemají televizi.

Byla nepostižitelná. Byla dnes. Byla zítra. Byla nejnepatrnějším závanem vůně kaktusového květu, byla třepotajícím se stínem sovičky kulíška. Nevěděli jsme, jak si ji máme vysvětlit. Ve svých myslích jsme se jí snažili přišpendlit k nástěnce jako motýla, ale špendlík se jí sotva dotkl, a ona už stihla odletět.

Kevin nebyl jediný. I další studenti mě otravovali: „Pozvi ji do *Horké židle!*“

Lhal jsem jim. Řekl jsem, že je teprve v druháku, a že aby někdo šel do *Horké židle*, musí být z posledních dvou ročníků.

A mezitím jsem si udržoval odstup. Pozoroval jsem ji jako ptáka ve voliére. Jednou jsem zatočil za roh a uviděl ji, jak jde přímo ke mně, dlouhá sukně jí tiše šustila, dívala se přímo na mě, celého mě obklopovala těma očima. Otočil jsem se a rychle zmizel opačným směrem. Usadil jsem se na další hodinu a cítil se rozpálený, otřesený. Dumal jsem, jestli se u mě neprojevuje pošetilost. Nezačínal jsem já sám být nějaký praštěný? Pocit, který se mě zmocnil, když jsem ji uviděl za rohem, připomínal ze všeho nejvíc paniku.

Pak jsem ji jednou po škole sledoval. Udržoval jsem bezpečnou vzdálenost. Vědělo se, že autobusem nejezdí, a tak jsem čekal, že cesta pěšky nebude daleká. Ale byla. Šli jsme přes celou Miku, kolem stovek holých dvorků s kamením a kaktusy, přes nákupní centrum Tudorovská vesnice, minuli jsme elektronické byznys centrum, kolem kterého před pouhými patnácti lety vyrostlo celé městečko.

V jednu chvíli vytáhla z tašky kus papíru. Pročítala si ho. Cestou kolem domů se zdálo, že si prohlíží jejich čísla. Pak najednou zatočila na příjezdovou cestu, došla ke dveřím jednoho domu a strčila něco do poštovní schránky.

Počkal jsem, až odejde. Rozhlédl jsem se – na ulici nikdo nebyl. Šel jsem ke schránce, vytáhl z ní ručně vyrobené blahopřání a otevřel ho. Každé z vysokých písmen bylo vymalované jinou barvou. Na kartičce stálo: VŠECHNO NEJLEPŠÍ! Byla nepodepsaná.

Sledoval jsem ji dál. K domům zajížděla auta. Byla doba večere. Rodiče už se budou ptát, kde jsem.

Vytáhla z tašky krysu a dala si ji na rameno. Krysa se na něm usadila, otočila se dozadu, její drobná trojúhelníková tvářička vykukovala z pískových vlasů. Černé korálkové krysí oči jsem neviděl, ale pomyslel jsem si, že se dívají na mě. Představoval jsem si, že krysa dívce vypráví, co vidí. Raději jsem se ještě vzdálil.

Přes ulice se táhly stíny.

Minuli jsme myčku na auta a obchod s jízdními koly. Minuli jsme golfové hřiště country klubu, největší plochu zelené trávy až k dalšímu golfovému hřišti ve vedlejším městě. Minuli jsme ceduli „Vítejte v Mice“. Kráčeli jsme na západ. Byli jsme jen my a silnice a poušť a slunce pražící na pohoří Maricopy. Přál jsem si, abych měl sluneční brýle.

Po chvíli odbočila ze silnice. Zaváhal jsem a pak pokračoval v chůzi. Kráčela přímo k zapadajícímu slunci, které nyní tvořilo ohromný pomeranč usazený na horských hřebenech. Hory se na okamžik zbarvily do stejného tmavě levandulového odstínu jako její sukně brnkající o písek. S každým krokem narůstalo ticho, stejně jako můj pocit, že ona ví – že celou dobu věděla –, že za ní někdo jde. Nebo ještě spíš, že mě vede. Ani jednou se neohlédla.

Začala drnkat na ukulele. Zpívala. Krysu už jsem neviděl. Představoval jsem si, že dřímá za oponou jejích vlasů. Představoval jsem si, že zpívá s ní. Slunce už se uložilo za hory.

Kam šla?

Kaktusy saguaro v tmavnoucím soumraku vrhaly na kamenitou zemi stíny obrů. Vzduch mě chladil na tvářích. Poušť voněla po jablkách. Něco jsem zaslechl – snad kojota? Hlavou se mi honily myšlenky na chřestýše a škorpiony.

Zastavil jsem. Díval jsem se, jak ona jde dál. Potlačil jsem nutkání na ni zavolat, varovat ji... před čím?

Otočil jsem se a šel, a pak běžel, zpátky k silnici.

Hillari Kimbleovou na Oblastní střední škole Mica proslavily tři věci: její pusa, Kachna a Wayne Parr.

Její pusa mluvila sama za sebe, většinou aby si postěžovala.

Epizoda, která vstoupila do dějin jako Hillariina Kachna, se odehrála v jejím druhém ročníku, kdy se rozhodla zkusit štěstí jako roztleskávačka. Tvářičku a vlasy a figuru na to měla, a pusu rozhodně taky – takže ji do týmu snadno přijali. A pak všechny zaskočila tím, že to odmítla. Vysvětlila to tak, že si chtěla jen dokázat, že by to mohla dělat. Řekla, že nemá v úmyslu hulákat a poskakovat před prázdnými tribunami (což obvykle opravdu bývaly). A navíc sport nesnáší.

A pokud jde o Waynea Parra, to byl její kluk. Co se týkalo pusy, byl jejím pravým opakem: on tu svou otevíral jen zřídkka. Ani nemusel. Jemu stačilo jen vypadat. To byl jeho úkol: vypadat. Podle měřítek holek i kluků byl Wayne Parr prostě oslnivý.

Ale on byl ještě víc – a taky míň.

Z hlediska dosažených úspěchů byl Wayne Parr vlastně nikdo. Nebyl v žádném sportovním týmu, nevstoupil do žádné organizace, nezískal žádné ceny, nedostával jedničky. Nikam ho ne zvolili, za nic ho neocenili – a přesto, i když jsem si to uvědomil

teprve o pár let později, to on byl velkým maršálem našeho každodenního průvodu.

Nebylo to tak, že bychom se ráno probouželi a v duchu se ptali: „Co bude mít dnes Wayne Parr na sobě?“ nebo „Jak se bude Wayne Parr dnes chovat?“ Aspoň ne vědomě. Ale kdesi hlouběji pod vědomím jsme přesně tohle dělali. Wayne Parr nechočil na fotbalové a basketbalové zápasy a to my vlastně taky ne. Wayne Parr v hodinách nepokládal otázky a nerozčiloval se nad učiteli a školními sešlostmi a my taky ne. Wayne Parr se o nic příliš nestaral. A my taky ne.

Utvářel nás Parr, anebo byl jen naším odrazem? To jsem nevěděl. Věděl jsem jen, že kdybyste oloupali jednu po druhé všechny slupky našeho studentstva, v jádru byste nenašli ducha naší školy, ale Waynea Parra. Proto jsem také ve druháku pozval Parra do *Horké židle*. Kevina to překvapilo.

„Proč on?“ zeptal se mě. „Co kdy dokázal?“

Co jsem na to mohl říct? Že Parr byl skvělý objekt, právě protože nic nedokázal, protože byl tak monumentálně úžasný v nicnedělání? Měl jsem spíš nejasnou představu, ale slova ne. Jen jsem pokrčil rameny.

Zlatý hřeb *Horké židle* přišel, když se Kevin Parra zeptal, kdo je jeho hrdina, jeho vzor. Byla to jedna z Kevinových standardních otázek.

Parr odpověděl: „GQ.“

Já si v režijní místnosti drbal hlavu. Že by nám nefungoval zvuk?

„GQ?“ zopakoval Kevin nechápavě. „Gentleman's Quarterly? Ten časopis?“

Parr se na Kevina nepodíval. Podíval se přímo do kamery. Samolibě přikývl. Začal vykládat, že se chce stát modelem a jeho

nejzazším cílem je dostat se na obálku GQ. A rovnou pro kameru zapózoval – měl nacvičený takový ten pohrdavý výraz fotomodelů – a najednou jsem to viděl: čelist hranatá jako roh knížky, líce jako vytesané dlátem, dokonalé zuby i vlasy.

Jak jsem řekl, tohle se odehrálo koncem našeho druhého ročníku. Měl jsem za to, že Wayne Parr bude vždycky kralovat jako náš velký maršál. Jak jsem jen mohl tušit, že jeho pozici brzy zpochybní jeden pihovatý výplod domácího vzdělávání?

V pátek večer mi zavolal Kevin. Byl zrovna na fotbale. „Rychle! Hoď sebou! Všeho nech a přijd! Hned!“

Kevin byl jedním z mála, kdo chodili na zápasy. Škola pořád vyhrožovala, že s fotbalem kvůli nízké návštěvnosti skončí. Tvrdili, že příjmy ze vstupného stačí sotva na účty za elektřinu na osvětlení hřiště.

Ale Kevin do telefonu křičel. A tak jsem skočil do rodinného pickupu a vyrazil ke stadionu.

Z auta jsem vyběhl tryskem. Kevin stál u brány a zběsile mával rukama: „Dělej!“ Hodil jsem do pokladního okýnka dva dolary vstupného a upalovali jsme k hřišti. „Pojď radši nahoru,“ nabádal mě a táhl mě za sebou na tribuny. Byl právě poločas. Na hřišti stála pochodová kapela v kompletní čtrnáctičlenné sestavě. Mezi studenty byla známá jako „Nejmenší stojící kapela na světě“. Nebylo jich dost na to, aby mohli utvářet rozeznatelná písmena nebo tvary – snad kromě velkého „I“ – takže toho o poločasech moc nenapochodovali. Většinou stáli. Ve dvou řadách po sedmi, plus dirigent. Žádné mažoretky. Žádné barevné gardy. Žádné holky s prapory a šavlemi.

Až na dnešní večer. Dnes večer s nimi totiž byla na hřišti Stargirl Carawayová. Zatímco hráli, zakořenění na místech, poskakovala

kolem nich po trávě s bosýma nohama a v dlouhých citrónově žlutých šatech. Těkala od jedné brankové tyče k druhé. Vířila jako prachový čert. Pochodovala strnule jako dřevěný vojáček. Popiskovala na imaginární flétnu. Vyskakovala do vzduchu jako na gumičce a tleskala přitom bosými patami. Roztleskávačky jen zíraly od postranních čar. Pár lidí na tribunách zahvízdalo. Ostatní – bylo jich sotva víc než v kapele – seděli a měli na tvářích napsáno: *Co to je?*

Kapela dohrála a odpochovala z hřiště. Stargirl zůstala. Točila se kolem čtyřicetiyardové čáry, když se vrátili hráči. Začali s minutovou rozcvičkou. Připojila se k nim: skákala a rozpažovala, padala na zem a zase vstávala. Pak se týmy seřadily na výkop druhého poločasu. Míč byl usazený na podstavci. Byla dál na hřišti. Sudí hvízdal na píšťalku, ukázal na ni. Zamával na ni rukou, ať jako odejde. Ona se místo toho úprkem rozběhla k míči. Sebrala ho z podstavce a začala s ním tančit, točila se a svírala ho v náruči a zvedala vysoko do vzduchu. Hráči se dívali na trenéry. Trenéři se dívali na rozhodčí. Rozhodčí zaduli do píšťalek a začali se k ní přibližovat. Jediný sloužící policista zamířil na hrací plochu. Stargirl vykopla míč z nadhozu nad lavičku hostujícího týmu a utekla ze hřiště i ze stadionu.

Všichni začali jásat: diváci, roztleskávačky, kapela, hráči, rozhodčí, rodiče ve frontě u stánku s hot dogy, policista i já. Hvízdali jsme a dupali nohama do hliníkových tribun. Roztleskávačky s radostným překvapením hleděly nahoru k nám. Bylo to poprvé, co se k nim z tribun něco takového doneslo. Dělalы hvězdy a přemety dozadu, a dokonce třípatrovou pyramidu. Starousedlíci – tedy usedlíci tak staří, jak jen mohli stihnout být ve městě mladým jako Mica – tvrdili, že takovou vřavu tu ještě neslyšeli.